

Olivera Gavrić Pavić

BORISLAV NJEŽIĆ, mozaici

Galerija Feniks, april 2008.

Ova izložba prikazuje neizlagane radove manjeg formata ovog autora i podseća na njegov imponantni mozaički opus koji se uglavnom nalazi u Republici Srpskoj, u muzeju Banjaluke. Poimanje mozaika ne samo kao posebne zidne slikarske tehnike, već i kao srećno pronađenog likovnog jezika, likovnog ključa, je upravo onaj postulat na kome se formirala Umetnička grupa Ametist. U tom traganju za adekvatnom likovnom formom mozaički opus našeg starijeg kolege Borislava Nježića je jedan od nezaobilaznih istorijskih mostova. Upućen u tajne mozaičkog izražavanja od strane vrsnog majstora, Aleksandra Tomaševića, Bora je imao

sve preuslove da postane veliko ime... Tako je napravljen guliverovski korak. Kamen teče kao voda u slapu vođen kroz akcente stakla kao kroz kamene niti. U toj kamenoj zavesi savršenog matematičkog poretka pojavljuju se raširena krila, forma leta velike ptice, tema odrona sa gradacijom veličine tesera ili apstraktne muzičke teme. „Kantata i fuga“ su kamen i gvožđe, tamno sivo i svetlo, kao dirke na pijaninu. Osim te dorske strogosti u vertikali postoji i serija obliha formi: kako oslikati svet oblutka. Zatim su tu naročiti, uslovno rečeno pejzaži: napukla zemlja, klizište, obala koja se stepenasto spušta ka moru, drvo ili list. Sve je podignuto na nivo znaka, jer se Bora ne bavi deskripcijom, već pronalaženjem onog suštinskog ključa koji jezikom mozaika može da vidi, da dodiruje i da čuje. Zato je sve tako apstraktno, a opet u materijalnom smislu sasvim konkretno. To je onaj stari dualizam koji postoji u samom čudu ljudskog života, jer se živi sasvim konkretno, od-do, a istovremeno je sam taj život potpuno apstraktan. Iza apstrakcije naše egzistencije ostaće konkretne kamene fuge i kantate. Postoji neko čudno trojstvo: muzika, matematika i mozaik.